

Barna T. Attila

Próza

Újvári Erzsi emlékének

A hajnal meszesgödrébe zuhognak vonatok, harangok, lovak, temetők.
Süket karmester, vezényel az Isten Szibériában. Karjaimba veszem a telet.
Síró csecsemőcsontváz a tél, ringatom. Gügyögő koponya a tél.

A régi háznál

Hommage á Georg Trakl

Ott állsz megint a régi ház előtt.
Foszló függönyök mögött,
ágyak ingoványán
hörög a nász;
arcokon a gyönyör
ezüst kígyói ránganak.
Csendülnek rég eltört poharak;
hasadt tükörből
egy szőke lány mered rád.
Vörös szavakat suttogva jön fel a hold.

könnycsepp

Rákos Sándor emlékének

minden ember az Isten egy könnye
a semmibe hull